

exteriors

El respir del món

Sa punta des Plom no es deixa descriure a rajaploma, ni es deixa mirar d'una llambregada, és escàpola i voluble com el mateix vent que la fustiga o l'acaronà, com la mateixa mar que l'esquitxa o la bressola. És preferible, doncs, apropar-s'hi des de diferents angles i raconades, descobrir-la lentament, amb aquella subtileza de matisos, un xic morbosa, que només les coses belles, bellíssimes, tenen el dret de reclamar.

Des d'Aiguafreda, una cala ombrívola on el temps només hi fa nosa, sa punta des Plom s'insinua com una promesa llunyana i discreta, amb les roques des Portell, brunes, esparses, i sa Regana, que adquireix ja una solidesa monumental. Els primers passos del camí de ronda, esglaons amunt, deixen al descobert, sobre l'imposant cap sa Sal, l'aberració d'una tossa d'apartaments (antany, hotel de luxe) que el franquisme va permetre de construir

perquè als anys seixanta s'hi passeguessin les netes del dictador i algun artista de renom. Però, en un afany d'higiene i equilibri, la mirada cerca de seguida la llibertat de la mar en un horitzó baix i proper, i s'entreté en la puresa de la roca verge o en la placidesa d'una pineda frondosa, amb alguna pitalassa escadussera i esquerpa. Llavors, per uns moments, a l'altura de sa Creueta i ses Vaques, sa punta des Plom es perd, s'oculta, entremaliada o, si voleu, coqueta, potser perquè així els ulls es puguin enfondir en unes escales rostres, temeràries, que serpentegen i desafien el buit per morir a la cova dels Capellans, on aquests servidors de Déu s'hi banyaven amagats dels profans i de les temptacions.

Tanmateix, a la punta de cas Sastre, la mola des Plom reneix enlluernadora amb iridescències ocre, argentades, pissarrores (que la llum matisa fins a l'infinit) i unes

clapes verdosenques d'aquells pins obstinats que ombregen la punta de Sant Pau. Al lluny, encara s'hi poden distingir unes taques d'un blanc trencat, a tocar de s'Eixugador, una calanca que cal conquerir amb una xalana i quedar-s'hi fins que agonitza la tarda. La sentor dels fonnols marins i una remor sorda desvetllen la proximitat de la platja i ben aviat la cova de Sant Pau esquerdada el roquissar i, fosca, misteriosa, evoca aquella llegenda que diu que, un dia potser no gaire llunyà, l'habitava un monstre esgarriat que finalment va resultar no ser-ho tant.

Sa Tuna es mostra aleshores com una revelació, com una barreja extàtica dels quatre elements: mar, roca, vent i llum, en perfecta harmonia. Entre els seus carrerons costeruts, estrets i empedrats, entre les seves casetes blanques que foren de pescadors, per damunt de teulades de xocolata, a través d'algun baladre o d'un test de gera-

nis, sa punta des Plom ja amanyaga la cala sencera amb un zel maternal. Encara convé, però, acabar d'arribar a la cala, trepitjar-ne, de punta a punta, els palets («rotllons», en diuen la gent del país) i reposar les cames i la mirada en un punt qualsevol. És llavors, i només llavors, quan un esdevé conscient de la sublimitat d'aquell espai, de la serenitat de les seves formes, de la perfecció dels seus contorns. Sa punta des Plom abraça, acull, protegeix i segella la bellesa de sa Tuna i, de retruc, la fidelitat del visitant. I només resta, per arrodonir-ho tot, recordar les paraules de Foix quan va visitar aquell indret i va escriure que era com «copsar el respir del món en cala closa».

MIQUEL MARTÍN > TEXT
PERE DURAN > FOTO